

Jeg skal i øvrigt slet ikke komme ind paa en Redegørelse for Enkeltheder i den administrative Ordning, som foreslaas gennemført — formentlig giver de enkelte Paragraffer i Lovforslaget fornøden Oplysning i saa Henseende —, men kun henlede Opmærksomheden paa, at ved den foreslaaede Simplifikation af Administrationen tør man paaregne en Besparelse for Arbejdsgivere og Stat paa — jeg tror, jeg i hvert Tilfælde med Sikkerhed tør sige et halvt Hundrede Tusind Kroner, fordelt med en Trediedel paa Arbejdsgiverne og 2 Trediedele paa Staten. Udgifterne ved Statens Overtagelse af de nu løbende Renter vil aarlig som Maksimum være 95 000 Kr., men dalende gennem de 3 Aar, efter som nu Rentenyderne dør eller paa anden Maade bliver sat ud af Stand til at modtage denne Rentenydelse, og den Merudgift, som Ordningen vil foranledige, kommer altsaa til som Maksimum at beløbe sig til 40 000 Kr. aarlig i de 3 Aar, der er tilbage til 1930. Det er jo ganske vist et andet Resultat end det, der oprindeligt var tilsigtet, thi Lovforslaget blev fremsat af to Grunde: for det første — og det var den væsentlige Grund — fordi en Simplifikation af den gældende Ordning var fornøden, men for det andet for at tilvejebringe en Besparelse, hvad Statens Udgifter til denne Ordning angaar. Denne Besparelse er altsaa nu for Tiden indtil 1930 blevet forvandlet til en Merudgift, hvilket i og for sig under Hensyn til de Bestræbelser, som paa alle Omraader udfoldes, maa beklages. Men paa den anden Side, nægtes kan det ikke, at en vis Rimelighed paabyder, at man bidrager til at lette Byrden for de sønderjydske Arbejdsgivere, hvis Utilfredshed til Trods for, at man fra sønderjydske Side i 1920 godkendte Ordningen, er meget forstaaelig. Og man kan vel heller ikke undres derved, thi selv om det er en forholdsvis beskedne Del af den samlede Byrde, som de sønderjydske Arbejdsgivere har baaret — Staten har jo taget Hovedbyrden —, saa er det dog en Ekstrabyrde, som ikke paahviler Arbejdsgivere i det øvrige Land. Den Slags Ekstrabyrder skaber i Almindelighed Utilfredshed. Det er jo en naturlig Konsekvens af det menneskelige Temperament, at naar man skal bære i Forhold til, hvad andre bærer, nu vel, saa er man, selv om Byrden virker tyngende, inde under Fællesskabets Lov, hvis Konsekvens man maa tage. Men naar man bærer forholdsvis mere, saa gælder det, at selv om man er i Stand til at bære det, fremkalder det Utilfredshed. Jeg har derfor under Forhandlingerne i Folketinget

ment at kunne gaa ind paa denne yderligere Lempelse, selv om Lovforslaget derigennem ændredes fra at være en Besparellesforanstaltning til at være en Foranstaltning, der forøger Udgifterne yderligere.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til Vedtagelse.

Fink: Den højtærede Minister har jo redegjort udførligt for det foreliggende Lovforslag, og jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Som nævnt af den højtærede Minister gaar Lovforslaget ud paa to Ting. Det første er at forenkle og billiggøre Administrationen af Loven om Ulykkesforsikring, og jeg for mit Vedkommende hilser denne Del af Lovforslaget med den største Glæde. Det, der for os har været det springende Punkt, er naturligvis § 3 i Lovforslaget. Men jeg kan med stor Glæde konstatere, at der under den indgaaende Behandling, som Lovforslaget har været Genstand for i det andet høje Ting, er sket en betydelig Ændring af § 3. I det oprindelige Lovforslag var det foreslaaet, at Staten skulde afholde Halvdelen af samtlige Udgifter. Ved den nye § 3 gaar, som ogsaa nævnt af den højtærede Indenrigsminister, Staten ind paa at betale de løbende Renter, og de sønderjydske Arbejdsgivere har da kun at betale Halvdelen af Midlerne til den Fond, der er nødvendig til en endelig Afvikling af hele Forholdet omkring 1930. Jeg kan dog ikke undlade at bemærke — idet jeg vil understrege, hvad den højtærede Minister sagde —, at det er forstaaeligt, at de sønderjydske Arbejdsgivere gennem de svundne 7 Aar har følt sig noget brøstholdne over, at de har en Ekstraydelse at betale til Ulykkesforsikringen, noget, som man ikke kender i nogen anden Del af Landet. Og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis der var nogen som helst anden Landsdel, som havde en saadan Byrde, saa vilde man dør arbejde og kæmpe for at faa den ophævet. Da der imidlertid er sket en betydelig Lempelse, vil jeg for mit Vedkommende være med til at foreslaa, at Lovforslaget vedtages i det høje Ting, saaledes som det foreligger fra Folketinget.

En lille Bemærkning vil jeg gerne tillade mig angaaende § 1, hvor der staar, at det Udvalg, i hvilket de nuværende 4 Amtsudvalg skal sammensmeltes, skal have sit Sæde i Haderslev. Jeg forstaaer ikke rigtig dette, men der maa formentlig foreligge særlige Grunde.